

Ηλθαν για να γίνουν κατεστημένο

Του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΚΑΣΙΜΑΤΗ

Ο πως και πολλοί άλλοι όροι της μόδας από αυτούς που χρησιμοποιούμε όταν συζητούμε τα πολιτικά (π.χ. η «κόκκινη» γραμμή), έτσι και η «αφήγηση» προέρχεται από τα αγγλικά (narrative). Την εισήγαγε και αυτή η κρίση και, ειδικότερα, η ανάγκη να εξηγήσουμε στον ίδιο μας τον εαυτό πώς μας συνέβη τέτοιο κακό.

Πολύ σύντομα, όμως, ο όρος κατάντησε ενοχλητικός (στα δικά μου αυτιά τουλάχιστον), καθώς τον χρησιμοποιούσαν κατά κόρον πολιτικοί της Ν.Δ. και του ΠΑΣΟΚ, στην αρχική φάση της κρίσης, με σκοπό μάλλον να συγκαλύψουν τις ευθύνες των κομμάτων τους και να συσκοτίσουν την κοινή γνώμη παρά να τη διαφωτίσουν.

Η ιδία η αφήγηση για την κρίση ήταν, όμως, εξαιρετικά απλή και, σιγά σιγά, άρχισε να γίνεται κατανοητή: αφότου ξεκίνησε η πασοκοποίηση της πολιτικής και της κοινωνίας και επί δεκαετίες στη συνέχεια, ξεδεύαμε αρκετά έως πολύ περισσότερα από όσα βγάζαμε στην ευημερία μας ήταν πλαστή. Αυτό, αωστόσο, δεν μας ενδιέφερε καθόλου.

Η αδιαφορία μας ήταν αποτέλεσμα του λαϊκισμού, που με πρόσχημα τον εκδημοκρατισμό, διέβρωσε την αντίληψη της ατομικής ευθύνης και εξήρε ως απόλυτη πολιτική αξία τη βολικά ασφαλή έννοια του «λαού». Ήταν ο κανόνας, λοιπόν, να ψηφίζουμε χωρίς να ρωτάμε πώς να ψάχνουμε να μάθουμε πού θα βρίσκαμε τα λεφτά για τις παροχές που μας έταζαν. (Παρεμπιπτόντως, θυμάστε με πόση φυσικότητα χρησιμοποιούσαμε κάποτε τον όρο «παροχές», λες και ήταν κάτι δεδομένο;) Υπό την έννοια αυτή, λοιπόν, η περίοδος την οποία ονομάζαμε «παντοδυναμία του δικού-

Ενα είδος Βαρουφάκη (με την έννοια της γοητείας), αλλά της Δεξιάς...

ματισμού» ήταν, εκτός των άλλων, μια εποχή παλιμπαιδισμού. Ως πολίτες και ψηφοφόροι οπισθοδρομήσαμε στην κατάσταση του παιδιού, το οποίο δεν μπορεί να ξέρει πώς βγαίνουν τα λεφτά, ούτε βέβαια ότι ο μπαμπάς του δανείζεται, αλλά του ζητάει όλο και περισσότερα. Ζούσαμε ξοδεύοντας και έχοντας ξεχάσει να μετράμε...

Παρά τα πέντε χρόνια, λοιπόν, που περάσαμε μέσα στην κρίση και τις έντονες συγκινήσεις της, κοινώς αποδεκτή «αφήγηση» για την περιπέτειά μας δεν βρήκαμε — τέτοια τουλάχιστον ώστε να δημιουργεί

και ανάλογη δυναμική στην πολιτική ζωή. Αυτό το κενό επέτρεψε την άρνηση της πραγματικότητας, τη σύγχυση, την παραδοξολογία, τη συνωμοσιολογία και, εν τέλει την επικράτηση των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Με την κυβέρνηση Κοινωνικής Συντηρίας η αριστερή παράδοση του εθνολαϊκισμού έσμιξε, επιτέλους, με τη δεξιά παράδοση του ίδιου ρεύματος, σε μια ένωση, η οποία μόνο τους παντελώς ανιστόρητους μπορεί να εκπλήσσει.

Η παράδοση του εθνολαϊκισμού, όμως, δεν έχει ανάγκη από αφήγηση, δεν θέλει την αποκατάστα-

ση της σχέσης μας με την πραγματικότητα, δεν θέλει να καταλάβουμε επιτέλους το οικονομικό κόστος της κομματοκρατίας. Ο φθόνος και ο φόβος για τους Δυτικούς, καθώς και η αποενοχοποιημένη ανευθυνότητα, είναι γι' αυτήν την παράδοση και την πολιτική έκφρασή της οι συνεκτικές ουσίες. Ιδού, λοιπόν, ο λόγος για τον οποίο έσπευσαν να καταργήσουν τη «Διαύγεια», δηλαδή την υποχρέωση του κράτους να δημοσιεύει στο Διαδίκτυο κάθε διοικητική απόφαση, προκειμένου αυτή να έχει ισχύ. Δεν θέλουν να ξέρει κανείς, ούτε οι άλλοι ούτε

εμείς οι πολίτες, τι κάνουν, τι ξοδεύουν και για ποιο λόγο.

Είναι αξιοσημείωτο, εντούτοις, το μείγμα θράσους και κουτοπονηρίας στη μεθόδευση. Επειδή δεν θα τολμούσαν να πουν ευθέως ότι καταργούν μια και καλή τη «Διαύγεια», την καταργούν εμμέσως για ορισμένες περιπτώσεις — εκείνες, προφανώς, που θα εξυπηρετούν τις κατά καιρούς πολιτικές σκοπιμότητες της στιγμής. Το κάνουν επειδή η πραγματική προτεραιότητά τους είναι να διεισδύσουν στο κράτος και να το ελέγχουν. (Εξ ου, ενδεχομένως, και το παράδοξο ότι στην τελευταία δημοσκόπηση του Μαραντζίδην ένα 4% απαντά ότι η οικονομική κατάσταση για την χώρα και τους ίδιους έχει βελτιωθεί...).

Δεν είναι βέβαιο ότι θα το πετύχουν, διότι σχεδόν τα πάντα είναι αβέβαια μπροστά μας. (Αβέβαιη είναι ακόμη και αυτή η ενότητα του ΣΥΡΙΖΑ, αν υπάρχει συμφωνία...). Παρόλα αυτά, οι ίδιοι έχουν έλθει στα πράγματα αποφασισμένοι να γίνουν κατεστημένο. (Κάτι που πάντα ήταν ανεπισήμως από τη Μεταπολίτευση και ύστερα, απλώς τώρα θέλουν να επισημοποιήσουν τη σχέση τους με την εξουσία...).

Modest proposal

Στη ΔΗΜΑΡ ετοιμάζονται να εκλέξουν νέο αρχηγό — και αυτό δεν είναι αστείο. Η περίσταση παρέχει μία εξαιρέτη ευκαιρία στον Τσίπρα να διευρύνει την «πολιτική κυριαρχία του» (λανγκάς της εποχής του Νεοκαραμανλίσμού). Υπό την προϋπόθεση ότι θα ξεπερασθούν τα γραφειοκρατικά εμπόδια, να βάλει τον Τζόνη Πανούσην να διεκδικήσει την αρχηγία της ΔΗΜΑΡ!

Κύριε διευθυντά

Επανέρχομαι, διότι χθες σπουδιώθηκε δεύτερο κρούσμα αβλεψίας στην εφημερίδα. Στη σελίδα 7, συγκεκριμένα, ο τίτλος για την τελευταία κατάληψη στο ΑΠΘ από τους αναρχικούς λέει: «Κατάληψη ΑΠΘ υπό το πρόσχημα προστασίας των ΑμεΑ». Γιατί «πρόσχημα»; Αναρχικοί, αντιεξουσιαστές ή όπως αλλιώς λέγονται αυτοί είναι τα κατ' εξοχήν ΑμεΑ.

Ο Τζόνη Πανούσης όχι μόνο είναι η ΔΗΜΑΡ («εγώ είμαι η ΔΗΜΑΡ!», όπως «εγώ είμαι το Ποτάμι!»), συμβαίνει να είναι και ο διαπρεπέστερος και ισχυρότερος εν ζωή δημαρτίνης. Είναι ο φυσικός πήγετης της ΔΗΜΑΡ, διότι αυτός ήταν ο μόνος που κατάφερε να διαφύγει προς την πλευρά της εξουσίας που ερχόταν και σώθηκε από το ναυάγιο του σαπιοκάραβου «Καπετάν κυρ-Φώτης». Επιπλέον, είναι και υπουργός στην κυβέρνηση. Μπορεί να μην το ξέρει ακόμη ο ίδιος, αλλά δεν πειράζει μας φτάνει ότι το ξέρουν εκείνοι που θα τον εκλέξουν αρχηγό.

Θα βγει με τα τσαρούχια ο Τζόνης! Και θα είναι παιχνιδάκι έπειτα γι' αυτόν να κρατήσει και τα δύο μαγαζά. Το μεν υπουργείο δεν είναι βάρος, καθώς ακόμη δεν ξέρει ότι το έχει, η δε ΔΗΜΑΡ βολεύεται άνετα στο σαλόνι που βρίσκουμε σε οποιοδήποτε τυπικό αθηναϊκό τριάρι. (Αν έχει και φαρδιά βεράντα ακόμη καλύτερα, γιατί πλήθε το καλοκαίρι...). Ετοί θα μετέχει και επισήμως πια η ΔΗΜΑΡ στην κυβέρνηση και όλοι θα είναι ευτυχισμένοι...

ΦΑΛΗΡΕΥΣ
kassimatis@kathimerini.gr